

Đôi Khi Mở Lại Chồng Thơ Cũ

Đôi khi mở lại chồng thơ cũ, thấy cái hồn nhiên mình một thời, thấy cái dễ thương đời một lúc, thấy ai đứng nép góc hiên cười...

Đôi khi mở lại chồng thơ cũ, thấy tháng Giêng rồi thấy tháng Hai, thấy lại Xuân xanh và Hạ đỏ, thấy ngày Nguyên Đán một nhành Mai!

Tự nhiên mà viết tên người ấy và tự dưng chiều gió bắc qua...Chưa phải mùa Thu lòng đã rét hay thương Chúc Nữ bến Ngân Hà?

Hình như tôi chẳng là tôi nữa mà bụi bám vào áo lụa em? Em ở Trạm Hành hay Trại Mát có nghe xe lửa hú còi lên?

Có nghe Cầu Đất trà thơm ngát, có thấy Ba ngòi hút thuốc không? Hỡi em, anh nhớ mưa Đà Lạt, ngày Tết thế nào? Em rưng rưng?

Em giống Má anh ngồi tựa cửa mười năm thằng Lệ vẫn chưa về. Mười năm nhang khói, mười năm biệt...Những nắm mồ hiu hắt nắng hoe...

Đôi lúc đọc thơ mình rất cũ...Cũ từ hôm vừa ghé Thái Lan...Cũ từ hôm đi trong Phố Nhật...tự hỏi mình sao Không-Quê-Hương?

Nghe lạnh bàn tay cũng lạnh lòng...Bây giờ Đà Lạt cuối mùa Đông. Nhớ hoa Cẩm Tú thêm ga quá...Nhớ quá ai người cổ quần khăn...

Em đã là thơ! Em rất Thơ...Em như bà Chúa anh tôn thờ...kìa xe thổ mộ chờ em đến...Anh thấy anh bông em trong mơ!

Những bài thơ cũ bay cùng gió xanh cỏ may đồng Đức Trọng xanh...xanh mượt tóc xanh cô giáo cũ...Ôi chiều Tùng Nghĩa nắng long lanh!

Ước chi xe lửa ngang Bình Thạnh tôi xuống ga đi tìm cố nhân...()*

Trần Văn Lệ

(*) Bạn tôi, Huỳnh Ngọc Hùng, Giáo Sư Triết Trường Nguyễn An Ninh Sài Gòn, đc một thời 427 lô I cư xá Thanh Đa, Phường 27, Quận Bình Thạnh, Thành Phố Hồ Chí Minh...chết rồi!